

Als que ens han deixat

En aquests darrers mesos alguns companys i companyes socialistes d'Ulldecona i barris ens han deixat i, des d'aquí, volem enviar una forta abraçada a les seves famílies i donar-los el nostre suport en aquests moments tant difícils. Pedro Vázquez, Joaquim Navarro, José Ma. Forcadell, Ramón Campos. Persones que han lluitat per la democràcia i la llibertat al nostre país i a qui no oblidarem.

PEDRO VÁZQUEZ

En aquests moments lo primer que volem manifestar és el nostre condol, afecte i solidaritat envers Carmen i els seus fills, la família de Pedro.

Després, no desitgem parlar de la mort. Volem expressar los records que Pedro ens porta a la memòria. Lo primer que et sobtava quan coneixies a Pedro era el seu caràcter fort, que contrastava amb el seu físic aparentment fràgil. Era una persona per a qui la política era la vida i, per sort, no era lo que se'n diu políticament correcte. Sempre estava disposat a lluitar amb fermesa per les seues idees, en les que contemplava que una humanitat millor era possible amb educació, llibertat i combatint la injustícia.

Formava part de la generació que va haver d'enfrontar-se al feixisme. La guerra, la resistència, la presó i l'exili van ser la seua recompensa simplement per pensar diferent. Malgrat tot, res no va derrotar-lo i, després de tants d'anys, ens sorprenia la seua fortalesa, intel·ligència, capacitat d'anàlisi i determinació. Era una persona extraordinària.

Pedro, queremos decirte que no nos has dejado y que nunca lo harás, porque tu recuerdo seguirá siempre vivo en nuestro corazón. Tus compañeros tendremos presente tu ejemplo para continuar trabajando día a día con tal de lograr una sociedad más justa

y con menos desigualdades. Por eso, queremos afirmar que hoy día aún tiene sentido ser de izquierdas como tú. Y, no es un anacronismo entonar aquello que tu cantabas "Arriba los pobres del mundo, en pie los esclavos sin pan".

Gràcies per tot, Pedro!

RAMON CAMPOS

Era una tarda calurosa del passat estiu, quan vaig poder conversar durant una estona amb Ramón Campos al terrat de casa seua, juntament amb la seua filla i esposa. Les vegades que hi havia parlat amb ell ho havia fet de política, de la situació actual i per supost de la passada. La guerra civil i la dictadura que ell va viure en primera persona, era el reflex més profund d'una d'aquelles persones que al llarg de la vida havien lluitat per conquistar els drets i llibertats presos durant molt anys.

Darrera d'aquella persona que començava a finalitzar el camí de la vida, hi vaig veure un home de paraula, amb la veritat com a emblema i amb la saviesa de les paraules per dialogar i defensar la seua ideologia d'esquerres, això sí, a l'ombra perquè el calor era asfixiant, encara que era a ultima hora de la vesprada.

Tenia una idea crítica, però constructiva, de la joventut actual, sobretot per la falta de compromís polític amb la comunitat en la que vivim i que comparteixo totalment. Setmanes després vaig poder comprovar com moltes d'aquelles qüestions que havíem parlat aquell dia eren veritat i reals. Vaig ser conscient a partir d'aquell moment que a la vida només es viu una vegada i aquesta vegada t'aporta i aprens tot que tu vols. Ramón Campos va aprendre i va viure molt. I continuarà vivint, perquè una persona no mor fins que no se l'oblida i aquest moment no arribarà.

Edita: Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE)-Agrupació d'Ulldecona
e-mail: ulldecona@xarxapsc.net - http://ulldecona.psc.es
Carrer Major 113 - 43550 Ulldecona - Tel. 977 44 48 60 - Fax 977 44 52 98

La rosa D'ULLDECONA I BARRIS

PSC

Ulldecona

BUTLLETÍ INFORMATIU DEL PSC D'ULLDECONA

Núm. 54- Març 2004

DERROTAR EL PP ÉS POSSIBLE...

Derrotar el PP és possible i junts podem aconseguir-ho. Són molts els motius que ens porten a desitjar un canvi de govern a Espanya, de la mateixa manera que eren molts els motius que ens portaven a desitjar un canvi en el govern a Ulldecona i a Catalunya, cosa que ja hem aconseguit. Entre aquests motius, i només a tall d'exemple, en podem posar tres.

En primer lloc, una qüestió de política exterior: la política espanyola en el context de la guerra d'Iraq. El govern del PP va recolzar una guerra contra el parer del 90% de la ciutadania espanyola. És cert que si hi hagués hagut un altre partit al govern, el nostre país no hauria pogut aturar la guerra. Però no menys cert és que, al menys, s'hi hauria pogut oposar, com França o Alemanya van fer.

En segon lloc, la gestió de la crisi del Prestige. De nou, és evident que les males condicions climàtiques i l'estat del buc feien pràcticament inevitable l'accident. No ens hem d'enganyar, amb un govern socialista, l'accident probablement també hauria tingut lloc. Això no obstant, s'haurien pogut prendre unes altres decisions per evitar els nefastos efectes que al final va tenir l'allunyament del vaixell de la costa.

En tercer i últim lloc, la política laboral del PP, amb el famós decretazo, al qual vam respondre amb una exitosa vaga general el 20 de juny del 2002 que va permetre la renegociació d'alguns dels punts de la nova normativa amb els sindicats. Una vaga general, que a més, ha servit perquè els tribunals condemnin per primer cop en la història de la democràcia espanyola a TVE, sota les ordres del director dels Serveis Informatius Alfredo Urdaci, per manipulació informativa.

Per tot això —i més—, som molts els que aspirem a derrotar al PP. I són moltes les opcions a les quals podem donar el nostre vot. Aquests dies estem rebent informació dels diferents partits, de les diferents

opcions... que hem d'analitzar amb deteniment. Això no obstant, cal que tinguem en compte una sèrie d'aspectes:

1.- De nou, no podem confiar en l'opció que ens planteja CiU. No podem confiar amb un partit que ha estat 8 anys donant suport al PP a Madrid, mentre el govern popular anava construint el seu nefast model d'Estat (en sentit ampli). No podem confiar en un partit que encara ara diu que el PSC depèn del PSOE, quan els dos episodis del cas Carod posen de manifest com

les decisions es prenen autònomament a Catalunya, com correspon a un Partit autònom.

2.- En aquestes eleccions, cal que reflexionem bé abans de votar al nostre partit d'esquerres. No podem desperdiciar ni un sol vot favorable al canvi, ni en les eleccions al Congrés ni en les eleccions al Senat. En les eleccions al Senat, els tres socis del tripartit presenten una sola candidatura. En canvi,

en les eleccions al Congrés, els tres partits presenten candidatures separades. Cal que reflexionem bé abans de votar. Cal que ens assegurem que el nostre vot contribuirà a construir una alternativa al PP. És molt probable que el PSC aconsegueixi representació en la nostra província —on s'elegeixen 6 diputats— però no ho és tant que IC o ERC en puguin aconseguir. Tingue-m'ho en compte!

Dit això, tornem a la idea amb què començàvem aquest article. Derrotar el PP és possible i junts podem aconseguir-ho. Per a això farà falta una petita empenta i molta il·lusió, tal i com el Secretari General del PSOE José Luis Rodríguez Zapatero va destacar el primer dia de campanya, però junts podem fer-ho. Alguns creuran que això no és cert, que tot està perdut (o guanyat, per als votants populars). No obstant això, una sèrie d'indicis posen de manifest que la victòria del PP no està tant clara.

En primer lloc, convé destacar que les enquestes de l'últim mes, tot i ser favorables al PP, demostren una pèrdua d'entre 8 a 19 escons per al PP; mentre que apunten una clara recuperació del PSOE, que obtindria entre 10 i 17 escons més. Concretament, els resultats de les eleccions de març del 2000 van ser:

	Situació actual - Congrés dels Diputats					
	PP	PSOE	CiU	IU	ERC	Altres
Escons	183	125	15	8	1	18
Percentatge	52,3	35,7	4,3	2,3	0,3	5,1

En canvi, alguns dels resultats que auguren enquestes recents de diferents mitjans de comunicació són:

Enquesta	Escons					
	PP	PSOE	CiU	IU	ERC	Altres
25-01-04 El País	171-175	135-138	12	11	4	10-17
25-01-04 El Periódico	170-175	138-142	10-11	8-10		12-24
22-02-04 La Vanguardia	164-169	138-142	9	9-10	6-7	13-24

Això no és suficient per a que el PSOE amb el suport d'altres partits d'esquerres pugui formar majoria de govern, però demostra com la situació no està del tot controlada pel PP. Això és motiu suficient perquè ens moguem i pensem que encara és possible consolidar aquesta tendència i que les forces d'esquerres aconseguixin uns excel·lents resultats en les eleccions del 14 de març.

De fet, algunes declaracions públiques dels líders del PP posen de manifest la temor del PP a uns resultats contraris als seus interessos en les pròximes eleccions. Alguns dirigents populars intenten desprestigiar qualsevol iniciativa de la oposició i qualsevol discrepància amb el govern del PP. Així, a títol d'exemple, destaquen:

—Declaracions sobre la guerra d'Iraq. Federico Trillo, Ministre de Defensa, va dir en resposta a la pregunta sobre on estaven les suposades armes de destrucció massiva del règim de Saddam Hussein "Llevo una semana guardando el mismo euro para el que me preguntara por las armas de destrucción masiva. Se lo ha llevado usted". Un veritable atemptat

contra el dret a rebre informació veraç contemplat en l'article 20 de la tan preuada Constitució de 1978!!! A més de ferir la sensibilitat dels milions de persones que ara fa un any vam sortir al carrer per a cridar ben fort *No a la guerra*.

—Declaracions sobre Marroc. També Federico Trillo va dir en un sopar amb militants "A mí lo que me habría gustado es ser ministro de Defensa hace 8 años. Pero solo para una cosa. Me hubiera gustado para haber tomado la isla de Perejil ocho años antes y que nuestros pescadores pudieran pescar en las aguas de Marruecos, caramba". Lliçó extraordinària d'història i de política exterior! I una pregunta, per què havíem de "tomar la isla Perejil" si ja era nostra?

—Declaracions sobre el govern tripartit de Catalunya. Eduardo Zaplana, Ministre de Treball, ha arribat a dir que "El Gobierno de Cataluña son tres, pero uno de ellos suma cuarto, ETA"; i Julia García-Valdecasas, Ministra d'Administracions Públiques, va dir també "Con gente que asesina no se puede pactar y que, de alguna manera, el PSOE ha pactado en Cataluña con asesinos e irá con asesinos en la candidatura al Senado". Una sèrie d'acusacions completament infundades i fora de lloc que no són més que el segon episodi de la lluita contra el govern tripartit que es va iniciar a finals del 2003 (vegeu l'article *En defensa de la democràcia*).

—Declaracions sobre el Pla Hidrològic i la posició de Catalunya. Elvira Rodríguez, Ministra de Medi Ambient, va afirmar que "el gobierno tripartito no tiene reparo en hablar con asesinos y terroristas y negar derechos básicos a otros ciudadanos", en referència als murcians. A aquest despropòsit cal afegir les declaracions de Ramón Luis Valcárcel, President de Múrcia (del PP), acusant al Presidente Maragall simplement de borratxo.

Tot això demostra la inquietud dels dirigents populars davant d'uns resultats electorals que preveuen negatius. Tot això demostra que derrotar el PP és possible. Fem possible entre tots el canvi a Espanya!!!

Si guanya Zapatero, guanya Catalunya

La naftalina del PP

El portaveu parlamentari del PP, Luis de Grandes, va qualificar fa unes setmanes de "Revival de Naftalina" l'homenatge que, coincidint amb el 25 aniversari de la constitució, TOTS els partits representats a les Corts, excepte el PP van rendir als que van lluitar contra la dictadura. El popular va dir les següents paraules textuais respecte a aquest tema "esas cosas de IU, que están empeñados en hacer un homenaje a no se sabe quién".

Se té que ser molt mala gent per parlar així, per mofar-se de totes aquelles persones que un dia van lluitar per la llibertat dels pobles, de homes i de dones amb nom i cognom defensant i fins i tot donant la seva vida en pro d'una societat democràtica.

Entre aquestes persones i per destacar només uns quants dels milers que van ser torturats i assassinats pel simple fet de ser d'esquerres: Lluís Companys, president de la Generalitat i assassinat per Franco, Dolores Ibárruri, la volguda Pasionaria, tancada a la presó, torturada i que va arribar a ser parlamentària, grans poetes com Miguel Hernández, Lorca,... i artistes exiliats com Alberti, Picasso, Luís Buñuel. Són tant sols alguns (molt pocs) d'aquells que "no se sabe a quién" que diu el ignorant portaveu del

Partit Popular.

Però anem al fondo de la qüestió. On estava ell? Què feia Luis de Grandes mentre persones que creien en la democràcia i la pau lluitaven per no perdre-la? Una de dos: o estava tan asustat que era insignificant o és que estava al costat dels franquistes. Ara, quan se compleixen 25 anys de la Carta Magna, acusen des del govern de despertar l'odi passat, però jo em quedo amb les paraules d'un diputat al parlament "la memòria dels lluitadors antifranquistes es va convertir en la constitució de 1978".

Mentre les associacions de ex-presoners, amics de brigadistes internacionals, exiliats i entitats treballen per recuperar part de la nostra història més recent, el Partit Popular curiosament trau pit quan diu que ha tornat la llibertat al poble iraqià, derrocant a un dictador, a pocs milers de kilòmetres i després de quasi 30 anys de la mort de Franco, continua votant en contra a tots els municipis de treure les plaques a carrers i places. És tant sols un exemple de l'estima que li poden tindre Aznar o Rajoy a la nostra Constitució, quan mai han cregut en ella.

M.O.

L'Ebre des de Almeria

La passada setmana vaig tindre l'oportunitat de conèixer la província més occidental d'Andalucia, Almeria. Són curiosament a aquestes terres on aniran a parar les aigües de l'Ebre en un futur si continua endavant el PHN.

Fa tant sols un parell de dies que José Mari ha passat com ho va fer Mr Marsall a l'època, pels pobles d'Almeria per posar la primera pedra del transvasament.

L'espectació per part de la població es alta, tots comenten la visita amb incredulitat i mostrant obertament amb l'ironia humorística que tant sols els andalusos saben transmetre sense ofendre a ningú.

Són els propis habitants els que afirmen que l'aigua no en fa falta, una dona d'avançada edat, que li diuen Pepita em comenta «aquí llover siempre ha llovido lo mismo, poco, pero siempre nos hemos apañado, además ahora hay muchos pozos... no entiendo que afán les ha entrao ahora por traer agua de tu tierra».

En general tots tenen la mateixa sensació, afirmen que la construcció i l'especulació s'han disparat des de fa 5 anys, els preus de les vivendes han pujat molt ràpid a la província amb la renda per capita més baixa de tota Andalucia.

L'arribada de l'aigua ha fet l'abusiva proliferació de piscines, camps de golfs i fins i tot n'han veus que comenten la futura construcció d'un parc aquàtic; un model de desenvolupament turístic més semblant al dels anys 60 que a l'actual. Curiosament perquè tot això sigue realitat es necessita aigua, Quina? El poble ho té clar: la que ens enviaran els catalans i aragonesos.

En un primer moment pensava que després de la campanya tant agressiva e insultant cap a natros que han fet els mitjans de comunicació per estes terres, la població del sud tindria un concepte equivocat respecte el perquè

natros ens oposem al transvasament; però em vaig emportar una agradable sorpresa, el missatge venut pel govern no ha calat a la població, encara que, els diaris locals anuncien dia si dia també el PHN. La política de propaganda executada pel PP és ara més forta que mai.

Una persona d'Almeria em va dir «A ver Oscar, ¿Cuántas manifestaciones hemos hecho a favor del PHN?, solamente hicieron una en Valencia y de aquellas maneras. Si el agua nos hiciera falta no te preocupes que hubiéramos salido a la calle, para eso los andaluces siempre estamos listos».

Un altre protagonista, una persona prou influent del municipi de Roquetas de Mar va afirmar de manera contundent que la carència de l'agricultura d'Almeria no es l'aigua sinó els problemes de comercialització cap a l'exterior « cada vez la competencia marroquí es más fuerte y las tecnologías de ahorro de agua ha solucionado este problema.

Al sud la terra es seca i desèrtica igual que la dels Monegros;estic segur que si pel mig d'aquí passes l'Ebre les plantacions i els nous hivernacles inundarien tots aquests terrenys, iestic segur també, que si aquí estigues el Delta de l'Ebre el protegirien i defensarien. Com me va dir la senyora Pepita « No somos tan diferentes, vosotros defendéis lo vuestro como nosotros defenderíamos el Indalo o las playas si se las llevaran, ¿Tú sabes quién es Paco el Rana?», -No li vaig contestar «Paco Rana era Franco que le pegó por hacer pantanos que nunca se acabaron y ahora José Mari sigue por la misma línea pero con un canal kilométrico, hay que ver... los tiempos no han cambiado tanto para algunos».

Oscar Morera